

*Будь хоть бедой в моей судьбе,
Но кто б нас не судил,
Я сам пожизненно к тебе
Себя приговорил.*

Константин Симонов

Не буду стверджувати, що думка Гете містить істину в першій інстанції, але директору ДУ «Інститут охорони здоров'я та підлітків АМН України» (з 1986 року до сьогодні) Миколі Михайловичу Коренєву завжди був притаманний здоровий глузд. Можливо, аж занадто. Його вираженості може позаздрити кожний керівник. Звідки така потрібна кожному з нас якісна життєва позиція? Мабуть, від тата і мами, і, насамперед, від мами... Селянської мами, яка Колю народила (с. Берека, Первомайського району, Харківської області) 8 серпня 1931 року. Для всіх нас, і для Колі, була особливо чутливою з нею

ОСТАННЯ ЗУСТРІЧ

Мати притихла, як біла лелека,
В сивому німбі її голова.
Їхать я мушу далеко-далеко,
Тільки матуся про це забува.

Вітер шкребеться до нас у світлицю,
Сонячні «зайчики» сплять на стіні.
Мирно по радіо наша столиця
Пісню українську співа в тишині.

В мене душа — мов на дикім вулкані.
Збурились в грудях жаркі почуття.
Знаю, що зустріч це наша остання,
Сповнює душу людське каяття.

Мамо, простіть мені, в чому я винен,
Важко прощатись на ранній зорі...
Очі заплющу, а бачу й донині
Скорбну матусю у ріднім дворі.

Станіслав Жуковський

Нас із Миколою Михайловичем звів до купи комсомол — у студентські роки. Відтоді наші долі міцно переплелися не лише одна з одною, а й з педіатрією. Ось уже скоро можна буде відзначати 60-річний ювілей наших фахових і дружніх відносин. І в нас є підстави стверджувати, що «поистине важные элементы жизни по-прежнему остаются теми же, что всегда: истинная любовь и настоящая дружба, честность и верность, искренность, бескорыстие, знание, что лучше давать, чем получать, что надо поступать с другими так, как ты хочешь, чтобы поступили с тобой... Эти принципы по-прежнему с нами, они никуда не исчезли» (Нэнси Рейган).

Хотя

І скаже світ:
— Ти крихта у мені.
Ти світлий біль в тяжкому урагані.
Твоя любов — на грані маячні
і віра — у наївності на грані.

Що можеш ти, розгублене дитя,
зробити для вселюдського прогресу?
Я можу тільки кинути життя
історії кривавій під колеса.

Хоч знаю: все це їй не первина.
Але колись нап'ється ж до переситу!
Захоче випити не крові, а вина

За щастя людства,
за здоров'я всесвіту!

Ліна Костенко

Становлення наше як фахівців проходило дещо іншими шляхами. Коля після закінчення вузу з відзнакою був залишений при кафедрі педіатрії для опанування наукою, яка зветься педіатрією. Я ж розпочав свій життєвий шлях після закінчення вузу (також із дипломом з відзнакою) з практичної педіатрії (лікар-ординатор, завідувач відділення, головний лікар), але тему кандидатської дисертації сам собі затвердив на третій день від початку лікарської трудової діяльності. Це нас різнить.

Але більше загального, що нас і ріднить. Науковим наставником у нього й у мене був член-кореспондент Академії медичних наук СРСР, заслужений діяч науки і техніки, доктор медичних наук, професор Володимир Олександрович Белоусов. І, мабуть, тому ми виконали побажання Джонатана Свіфта: «Дай вам Бог жить все дни вашей жизни».

Володимир Олександрович вимагав від нас того, чого дотримувався сам. А він дотримувався порад Махатми Ганді:

«Одного дня жінка прийшла із синочком до Махатми Ганді й попросила: «Махатмо, скажи йому, щоб не їв більше солодощів».

— Будь така ласкава і повернись за три дні — відповів Ганді.

Через три дні жінка повернулась з дитиною до Ганді, і тоді той промовив до малого: «Не їж більше солодощів!»

Жінка запитала: «Чому казав нам чекати аж три дні, лише для того, щоб це сказати?»

Махатма відповів: «Тому що три дні тому я сам ще їв солодощі».

«Якби всі ті, хто керує, навчає, командує, закликає, заохочує — вирішили дотримуватись того, чого вимагають від інших, цей світ був би раєм» (Із книги Бруно Ферраро «Життя — це все, що ми маємо»).

Усі ці десятиліття ми з Миколою Михайловичем періодично, але систематично зустрічалися, раділи можливості почути один одного, окрилитись майбуттям.

Не раз нагадую ті дні,
Коли ми враз гуляли, —
І в самоті не раз вони
Відрадою ми стали.

Немов листки два на воді,
Так ми в житті зійшлися,
Но серця наші молоді
Навіки враз зрослися.

За скоро розділила нас
Рука могутча долі,
Но нашої приязні весь час
Не ослабить ніколи.

Згадай же й ти часом мене!
Я згадую тя тоже, —
А нині враз прийми моє
Сердечне: «Щастя Боже!»

Іван Франко

Ad multos annos!
(На багато років! Многая літа!)